

Vaderskindje

MUZIEK

Candy Dulfer

Na vierentwintig jaar op de planken weet Candy Dulfer nog steeds van geen ophouden. Hooggehakt en met een saxofoon om haar nek reist ze de hele planeet over. 'Als ik de mensen meekrijg geeft me dat een gigantische rush.'

tekst: LAURA MALLI / FOTO: DARIN VERBURGEN

Sta je nog met evenveel passie te spelen als toen je veertien was?

"Ik ga nog steeds uit mijn dak alsof mijn leven ervan af hangt! Dat leven is namelijk niks waard als je de dingen zonder passie doet. Als ik het podium opklim, en ik zie al die verwachtingsvolle koppies naar me kijken, kan ik echt niet een beetje suffig in mijn saxofoon blazen. Nee, dan wil ik dat de hele zaal plat gaat en dat mensen lyrisch over het optreden naar huis gaan. Als ik het publiek alleen maar hoor zeggen dat het een 'leuke' avond was, is die voor mij maar half geslaagd."

Ben je zo perfectionistisch?

"Ja, ik kan ook alleen maar werken met mensen die er vol voor gaan. Mijn vader (saxofonist Hans Dulfer red.) heeft me ook ingeprent dat ik mijn best moet doen om dingen te bereiken. Ik ben

streng voor mezelf maar kan slecht tegen kritiek. Soms denken mensen dat ik ze stom vind als ze me alleen maar de hemel in prijzen, dus zei laatst iemand: 'Je eerste nummer vond ik leuk, maar dat tweede was niet echt geweldig.' Voor een muzikant is dat echt of je hart doorboord wordt. Ik vraag liever zelf om negatief commentaar. Als ik voortichtig bij mijn vader pols of een bepaald stuk vals was, kan ik het goed hebben als hij dan zegt: 'Ja Candy, het was reuze!'

Ben je een vaderskindje?

"Ontzettend. Als mijn vader naast autoverkooper geen muzikant was geweest, had ik na het

'Ik zou wel een eigen boekhandel willen opzetten'

etheneum waarschijnlijk auto's aan lopen prijzen in een showroom. Mijn vader geeft me vleugels. Ik was de kind best verlegen maar hij vond dat ik overal goed in was. 'Je kunt zo geweldig tekenen!' riep hij dan. Als er iemand is die niet kan tekenen ben ik het wel, maar die positieve vibe heeft me enorm geholpen in mijn muziekcarrière."

Hoe belangrijk is die saxofoon voor je?

"Ik leef niet alleen voor de muziek. Wat dat betreft ben ik geen standaardmuzikant. Die leven tot hun zestiende in een smerig studentenflatje vol instru-

menten, sigaretten en lege drankflessen. Aan mijn huis is nauwelijks te zien dat ik saxofonist ben en daarbij oefen ik ook niet thuis. Ik denk altijd dat je heel veel kunt combineren. Zo zou ik wel iets met visagie willen doen, of een eigen boekhandel opzetten of huizen van mensen inrichten. Mijn vrienden doen altijd een beetje spottend over die ideeën. Die hebben zoiets van: 'Ja hoor, dat doe je er dan nog even bij.' Ik ben misschien een beetje teveel van het goede maar ik denk niet dat je je op één ding moet focussen. Daarvoor heeft de wereld veel te veel leuke te koop."

Wat gebeurt er elke eerste maandag van de maand in de Sugar Factory?

"Geweldige dingen. Er is dan geen flinker te doen in de stad en er staan rijen jong publiek hier voor de deur. Onwijs leuk! Ik nodig mensen uit met wie ik altijd nog een keer had willen spelen, zoals mijn vriendin Trijntje Oosterveld deze keer. Vaak geef ik ook nieuw talent een kans. Soms komen er na zo'n avond jonge kwartets naar me toe: 'Ehm mevrouw, kunt u mij zeggen waar ik naar moet luisteren? Wat leuke jazz is zoals dit?' Eigenlijk spelen we meer funk dan jazz maar ik denk als je muziek maar leuk brengt, met passie en humor, dat mensen van alle soorten muziek kunnen houden. Het geeft me een kick als ik door mijn enthousiaste weer een zetje heb gewonnen."

INFO

Eke eerste maandag van de maand, 4 februari, Sugar Factory (21.30) €11,-, Paradise, 24 maart (20.30) € 22,50. Meer info: www.candydulfer.nl